

NOVÝ ŽIVOT

ALEXANDER HEIDLER

NAŠE BIBLICKÁ KULTURA

Jako čtrnáctiletý gymnasista jsem při jedné ze svých odpoledních procházek Prahou zašel do katedrály svatého Víta. Už se stmívalo a obrovská stavba se svou tajemnou krásou a se svými nesčetnými vzpomínkami hluboce zapůsobila na můj chlapecký cit. Takové dojmy přijdou a zase vyprchají. Ale než jsem opustil kostel, všiml jsem si u postranního východu jakéhosi novějšího dřevěného zařízení — později jsem se dověděl, že se tomu říká »chrámová lišta« —, na kterém byly vystaveny různé brožury; stačilo vhodit napsanou částku do pokladničky, a mohl jste si odnést, co se vám líbilo. Snad to byla nálada večerního ticha v katedrále, co mě tenkrát přimělo, abych si koupil chudě vybavenou brožurku, na které bylo napsáno: »Nový Zákon - Evangelia«. Bylo to vytištěno na velmi špatném papíře, jazyk překladu byl ne zrovna příjemně starobylý, poznámky, dosti těžkopádné, místy spíše mátlý než pomáhaly. Chvilí to trvalo, než jsem se prokousal do nového světa, který tu na mne čekal. A přece mám dojem, že toto mé první Evangelium — kolik jsem jich už od té doby postupně roztrhal? — mělo rozhodující podíl na tom, že jsem se stal věřícím křesťanem a katolickým knězem.

Později jsem ve známé duchovní knize »O následování Krista« našel odstavec, v kterém spisovatel vyznává, že by mu život na této zemi byl nesnesitelný bez pokrmu, kterým je Svátost oltářní, a bez světla, kterým je Písmo svaté — bez Bible a Eucharistie — a bez jejich vzájemného spojení; neboť v tom je zde na zemi možný nejkonkretnější styk s

Ježíšem Kristem, který k nám mluví v Písmu a osobně se k nám blíží ve Svátosti. V této myšlence Tomáše Kempenského, či kdo tu knížku napsal, jsem našel výraz jedné ze svých nejkrásnějších vnitřních zkušeností — a každého, kdo čte tyto řádky, bych tím rád nakazil.

Co je tu psáno, říká tedy člověk svým způsobem zamilovaný. Ale není to jen prozrazování osobních citů, nýbrž základní skutečnost naší víry. — Je sice pravda, že by se katolický křesťan mohl po celý život docela dobře obejít bez osobního čtení Bible. Mohlo by mu stačit, že pravidelně slyší texty, které jsou předčítány s kazatelnou, a jejich výklad v živém slově Církví ustanovených kazatelů. Dokonce by se mohl takto stát i světcem. Více totiž záleží na plnění Božího slova v denním životě než na tom, kolik výtisků Nového Zákonu jsme už stálým užíváním zničili. — Ale nebudme naivní. Neptejme se, co by se mohlo stát, ale co se obvykle děje. Obvykle se děje to, co někdy okolo roku 400 napsal sv. Jeronym: »Kdo nezná Písmo, nezná Krista.«

Křesťanství není ani snad jen jakási náboženská filosofie a morálka, ani jen určitý typ zbožnosti, určitá kultura náboženského citu, ani jen soustava bohoslužeb a »náboženských povinností«. Křesťanství je především Boží slovo, jež bylo zjeveno světu, a naše poslušnost vůči tomuto slovu. Ústředním zvěstovatelem Božího slova, ba více než to, samo vtělené Slovo věčného Otce, je Ježíš Kristus. Vírou a křtem vstupujeme ve spojení s Kristem a získáváme základní účast v jeho spasitelském díle. Ne pouze křtem, nýbrž vírou a křtem. Svatý Jan to znovu a znovu zdůrazňuje, když připomíná Ježíšovy výroky, jako je tento: »To je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí